

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Indráčkem v právní věci žalobkyně **O. D.**, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR** se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 376/1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2012 č.j. MPSV-UM/4383/12/9S-MSK S15, sp.zn. SZ/398/2012/9S-MSK, o zamítnutí odvolání žalobkyně a potvrzení rozhodnutí Úřadu práce České republiky-Krajské pobočky v Ostravě ze dne 5.4.2012 č.j.: SMO/351123/11/SVŠ, **o příspěvek na individuální dopravu,**

t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ČR **se** pro vady řízení **zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 650,- Kč, a to do 60-ti dnů od právní moci rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 4.7.2012 č.j. MPSV-UM/4383/12/9S-MSK S15, sp. zn. SZ/398/2012/9S-MSK žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Úřadu práce, Krajské pobočky v Ostravě ze dne 5.4.2012 č.j.: SMO/351123/11/SVŠ, kterým nebyl žalobkyni poskytnut příspěvek na individuální dopravu, s odůvodněním, že podle posouzení lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Ostravě nebyla žalobkyně uznána občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu ust. § 86 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění platném do 31.12.2011.

Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí včasnou žalobu, ve které namítala, že jí byly přiznány mimořádné výhody III. stupně a vystaven průkaz ZTP/P, přičemž od roku 1996 do roku 2010 jí byl příspěvek na individuální dopravu přiznáván a její zdravotní stav se nezlepšil. Žalobkyně v žalobě dále poukázala na to, že v důsledku funkčního postižení pohybového systému používá při přesunu po bytě dvou francouzských holí a mimo byt invalidní vozík s asistencí druhé osoby.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Ve svém vyjádření k podané žalobě ze dne 28.5.2013 poukázal zejména na závěr posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen PK MPSV ČR) ze dne 15.6.2012, podle kterého se u žalobkyně sice jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, avšak její postižení nelze podřadit pod postižení uvedená v příloze č. 5 vyhl. č. 182/1991 Sb.

Krajský soud provedl důkaz napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4.7.2012 č.j. MPSV-UM/4383/12/9S-MSK S15, sp.zn. SZ/398/2012/9S-MSK, připojeným správním spisem žalovaného sp. zn. SZ/398/2012/9S-MSK, posudkovým spisem žalobkyně vedeným u OSSZ v Ostravě, jakož i žalobkyní předloženými listinnými důkazy a to jednotlivými rozhodnutími Magistrátu Města Ostravy, odboru sociálních věcí a zdravotnictví o přiznání příspěvku na individuální dopravu od roku 1996 do roku 2010 včetně a rozhodnutím ze dne 6.8.1996, jímž byly přiznány žalobkyni mimořádné výhody III. stupně a poté dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při řízení o žalobě žalobkyně vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. s.ř.s., jakož i ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době vydání rozhodnutí žalovaného (§ 75 s.ř.s.).

Z hlediska skutkových zjištění vyplývajících ze správního spisu žalovaného vzal v daném případě krajský soud za prokázáno, že žalobkyně uplatnila žádost o poskytnutí peněžitého příspěvku na individuální dopravu dne 31.10.2011 (tato žádost byla doručena právnímu

předchůdci správního orgánu I. stupně Magistrátu Města Ostravy, odboru sociálních věcí a zdravotnictví dne 3.11.2011). V žádosti se uvádí, že na stejný účel byl peněžitý příspěvek žalobkyni poskytnut v roce 2010. Podle posudku o zdravotním stavu vypracovaným posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava dne 30.1.2012 u žalobkyně nejde o těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí ani o úplnou (praktickou) nevidomost. Žalobkyně podle posudkového závěru není občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu ust. § 86 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. ve vztahu k příloze č. 5 písm. a) – g) k vyhl. č. 182/1991 Sb. v platném znění a nejde ani o úplně či prakticky nevidomého. Nejde o těžkou vadu nosného nebo pohybového ústrojí uvedenou ve shora citovaných ustanoveních přílohy ani o nevidomost podle odst. 3 písm. g) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 182/1991 Sb. v platném znění. Na to Úřad práce ČR – Krajská pobočka v Ostravě rozhodnutím ze dne 2.4.2012 příspěvek na individuální dopravu žalobkyni neposkytl. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala odvolání ze dne 11.4.2012, které odůvodnila tím, že je občanem s těžkou vadou nosného a pohybového ústrojí a v posledním roce nedošlo ke zlepšení tohoto stavu. Správní spis žalovaného obsahuje dále posudek posudkové komise MPSV ČR v Ostravě ze dne 12.6.2012. Z tohoto posudku krajský soud zjistil, že při jeho vypracování byl použit posudkový spis žalobkyně vedený u OSSZ v Ostravě, správní spis žalovaného a zdravotní dokumentace žalobkyně vedená praktickým ošetřujícím lékařem MUDr. V. H. V případě žalobkyně se jedná o vertebrogenní algický syndrom lumbosakrální páteře s přetrvávajícím kořenovým syndromem S1 vlevo při protruzi disku L4/5 a diskopatii L5/S1, distální senzomotorickou neuropatii dolních končetin, oboustrannou coxartrózu, vlevo IV. stupeň, vpravo II. stupeň, stav po kongenitální dysplazii kyčlí, stav po hysterektomii v roce 1993 pro Ca uteru s následnou radioterapií a stav po CHCE v roce 1994. Posudek obsahuje informaci, že byl vypracován na základě dokumentace ošetřujícího lékaře a jeho nálezu ze dne 15.12.2011, který je opsán a následuje vlastní posudkové hodnocení tohoto znění: „Posudková komise MPSV nehodnotí odlišně od lékaře referátu LPS. Provedla v rozsahu potřebném pro účely odvolacího řízení nové posouzení, vzala na vědomí námitky v rámci odvolání. Při posouzení bylo konstatováno, že se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav. Celkové funkční postižení při uvedeném diagnostickém souhrnu chorob není v patřičném stupni potřebném pro změnu posudkového závěru v požadovaném období. Není amputační ztráta dolní končetiny ve stehně, či amputace obou dolních končetin v bérce a výše. Není funkční ztráta obou dolních končetin na podkladě úplné obrny (plezie) nebo těžkého ochrnutí. Nejedná o ankylózu obou kyčelních kloubů nebo ankylózu obou kolenních kloubů, nejsou těžké kontraktury v okolí nosných kloubů. Je absence ztuhnutí všech úseku páteře s těžkým omezením pohyblivosti alespoň dvou nosných kloubů dolních končetin, těžké postižení funkčních celků „trup, pánev, končetina“ s odkázaností na invalidní vozík, není disproporční porucha růstu provázející deformitami končetin a hrudníku při tělesné výšce nepřesahující 120 cm, posudek z 2/209 (zřejmě míněno 2/2009) jeví známky nadhodnocení, není zjevně prokazatelné patřičnou dokumentací postiženého funkčního celku trup, pánev a končetina se zcela nemožnou chůzí, atd.“ Následuje posudkový závěr, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, avšak žalobkyně není občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu § 86 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb. ve vztahu k příloze č. 5 písm. a) – g) k vyhlášce č. 182/1991 Sb. v platném znění. Nejde u ní o těžkou vadu nosného pohybového aparátu dle přílohy č. 5 písm. a) – g), nejde ani o úplně nebo prakticky nevidomou

osobu. Tento stav byl ode dne podání žádosti, tj. 3.1.2011 ke dni 31.12.2011. Součástí správního spisu žalovaného je i žalobou napadené rozhodnutí.

Z posudkového spisu žalobkyně vedeného Okresní správou sociálního zabezpečení v Ostravě krajský soud zjistil, že ve vztahu k projednávané věci obsahuje mimo jiné posudek posudkového lékaře ze dne 13.8.1999 podaný v rámci řízení o žádosti o přiznání příspěvku na individuální dopravu žalobkyni se závěrem, že u žalobkyně jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jde o stav trvalý a těžkou vadou nosně pohybového aparátu. Žalobkyně podle tohoto posudku je občanem těžce zdravotně postiženým ve smyslu § 86 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., neboť u ní jde o těžkou vadu nosného (pohybového) ústrojí uvedenou v písm. f) přílohy č. 5 k vyhl. č. 182/1991 Sb. v platném znění. Dále posudkový spis obsahuje záznam o jednání posudkového lékaře ze dne 14.8.1997, jehož závěr je naprosto stejný.

Krajský soud zhodnocením všech shora uvedených zjištění a skutečností dospěl k závěru, že žalovaný jakožto odvolací správní orgán, rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu.

V rámci odvolacího řízení, na jehož základě bylo vydáno konečné správní rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2012, vyžádal odvolací orgán posudek od PK MPSV ČR, který byl vypracován dne 12.6.2012. Tento posudek byl vzat jako stěžejní důkaz pro odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Jak je již shora uvedeno, posudek obsahuje přehled zdravotnické dokumentace žalobkyně, ze které při jeho vypracování posudková komise vycházela a diagnostický souhrn zdravotních omezení žalobkyně. Krajský soud se však neztotožňuje s hodnocením tohoto posudku tak, jak je uvádí žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí a to proto, že z posudku není zřejmé, z čeho posudková komise vycházela a jak podklady a jí samotnou zjištěné skutečnosti hodnotila. Podle žalovaného posudek byl vypracován komisí v řádném složení a obsahuje odůvodnění zdravotního stavu oprávněné osoby. Z posudku je dle žalovaného patrné, že posudková komise měla dostatek podkladů pro hodnocení zdravotního stavu žalobkyně. Na rozdíl od žalovaného je dle názoru krajského soudu předmětný posudek nedostatečný, neúplný a tím i nepřesvědčivý. Samotné posudkové hodnocení zdravotního stavu žalobkyně totiž jen mechanicky opisuje kritéria pro hodnocení zdravotního postižení uvedená v příloze 5 k vyhl. č. 182/1991 Sb. a bez dalšího odůvodnění jen uvádí, že celkové funkční zdravotní postižení žalobkyně není v patřičném stupni potřebném pro změnu posudkového závěru v požadovaném období. Posudek ovšem je především neúplný a nepřesvědčivý v tvrzení, že dřívější posudek z „2/209“ (zřejmě posudková komise minila únor 2009), jeví známky nadhodnocení. Měla-li posudková komise na mysli dřívější posudkový omyl, bylo nutno v posudku uvést pro úplnost, v čem konkrétně tento posudkový omyl spočíval a které konkrétní lékařské nálezy žalobkyně byly podle názoru posudkové komise hodnoceny neúplně či vadně. K uvedenému v neposlední řadě krajský soud také poznamenává, že považuje za zarážející skutečnost, že žalobkyně byla považována za občana s těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí ve smyslu shora citovaných dřívějších právních předpisů, a to od roku 1996

až do roku 2010, kdy prokazatelně příspěvek na individuální dopravu jí byl přiznáván a podle jejich informací byl přiznán s výjimkou roku 2011 i v dalších letech (žalobkyně soudu předložila rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 28.2.2012, dle kterého jí byl přiznán příspěvek na mobilitu od 1.1.2012 do 31.12.2015). Je tedy posudkově nezodpovězenou otázkou, zda zrovna v roce 2011 byl její zdravotní stav natolik zlepšen (žalobkyně ovšem tvrdí neměnnost svého zdravotního stavu) nebo byl v uvedených letech dřívejších posudkově mylně hodnocen.

Se zřetelem k ust. § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., v platném znění, krajský soud neměl možnost v této právní věci vyžádat od posudkové komise doplňující posudek, jehož úkolem by bylo odstranění shora naznačeného zdůvodnění, proč žalobkyně nebyla v roce 2011 uznána občanem s těžkou vadou nosného nebo pohybového ústrojí ve smyslu přílohy č. 5 k vyhlášce č. 182/1991 Sb., ve znění platném do 31.12.2011.

Za této situace krajskému soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného zrušit pro vady řízení podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení podle odst. 4 téhož ustanovení. Žalovaný v dalším řízení bude povinen odstranit vady řízení, které spočívají v neúplnosti a tím i nepřesvědčivosti posudku posudkové komise MPSV ČR ze dne 12.6.2012.

Podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. zavázal soud žalovaného k náhradě nákladů řízení žalobkyni v celkové výši 650,- Kč (pomoc asistentky ve výši 250,- Kč a doprava žalobkyně k jednání soudu z místa bydliště a zpět ve výši 400,- Kč), a to do 60-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu právnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení rozhodnutí, písemně ve dvojím vyhotovení. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel nebo jeho zástupce nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

V Ostravě dne 25. září 2014

JUDr. Petr Indráček

- samosoudce –